

Izhaja

vsak petek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo redništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno
pod napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
naprej.

Glasilno koroških Slovencev

Leto XXVI.

V Ljubljani, 8. maja 1907.

Štev. 19.

Volilci!

Niti teden dni Vas več ne loči od onega usodepolnega trenutka, ko se bo odločila bodočnost koroških Slovencev. V torek, dne 14. majnika se bodo naše moči merile z nasprotniki, ta dan bo pokazal, ali imajo koroški Slovenci še v sebi voljo in moč za nadaljno življenje. V zadnjem trenutku Vas zopet in zopet rotimo: **stori vsak svojo sveto dolžnost od prvega do zadnjega!** Ne zanašajte se drug na drugega, ne iščite izgovorov, ne bojite se zamere, bodite možje odločni, trdni, samozavestni!

Za najsvetejše, kar imate, bodete bili odločilni boj: preti Vam gospodarski pogin, uničiti hočejo v Vas in Vaših otrocih blagodejni, samoosrečujoči vpliv sv. vere, in Vašemu slovenskemu rodu in jeziku so že izkopali grob! Kateri samozavestni kmet in delavec, kateri verni, krščanski mož, kateri zavedni, narodno čuteči Slovenec naj v tako resnem, tako odločilnem trenutku ostane doma za pečjo in s svojo lastno, da, naravnost s svojo vnebovpijočo, zločinsko malomarnostjo in lenobo **zakrivi gospodarsko, versko in narodno smrt vsem tisočem koroških Slovencev!?**

Možje! krščanski, slovenski volilci! Ne, takega grdega, črnega izdajalca, takega Judeža lškarijota ni, ne bo in ne sme biti med Vami!

Kakor plaz, ki se utrga vrh hriba in dere navzdol v dolino vedno mogočnejši, vedno strašnejši, podirajoč vse, kar se mu stavi na pot, tako naj Vaše združene, edine, složne trume pritisnejo dne 14. majnika na bojno polje, na volišča, ter poderejo in sterejo nasprotnike v prah za vedno in vselej!

Sami ste si izbrali može svojega zaupanja, ki naj zastopajo Vaše želje in zahteve v postavodajnem zastopu, izkažite jim zdaj, **svojim kandidatom** svoje zaupanje, sedaj, ko je čas zato, na dan volitev, dne 14. majnika! Za te kandidate, za njihova načela, ki so tudi Vaša, stopite vsi na dan volitev v boj, in zmagati mora Vaša, naša skupna sveta stvar.

Vaši kandidati so:

Za volilni okraj: Pliberk, Železna Kapla, Dobrlavas, Borovlje

Franc Grafenauer

deželni poslanec na Brdu.

Za volilni okraj: Velikovec, Svinec, Staridvor

Florijan Ellersdorfer

župan v Grebinju.

Za volilni okraj: mesto Celovec

Teodor Osana

kipar v Celovcu.

Za volilni okraj: Beljak

Peter Wiegele

posestnik v Podgorju.

Za volilni okraj: celovška okolica

mnsgr. Valentin Podgorc

v Celovcu.

Za volilni okraj: Rožek, Trg, Milštat

dr. Aleksander Pupovac

deželni poslanec na Dunaju.

Za volilni okraj: Podklošter, Trbiž, Šmohor, Kotiče,
Paternijon

**grof Alfred Khevenhüller-
Metsch**

v Hochosterwitz.

Volilci! V Vaših rokah je življenje in smrt koroških Slovencev, od Vaše odločnosti, Vaše zavednosti, od Vaših glasovnic je odvisno, ali naj bo dan 14. majnika za koroške Slovence dan vstajenja iz večnega suženstva, dan zmage, dan veselja in radosti, ali pa dan — pogina! Vaša in Vašega naroda usoda je v Vaših rokah: **lopov, kdor za tako ceno ne stori svoje dolžnosti!**

Zato pa dne 14. majnika

Vse na krov! Z nami Bog in narod slovenski.

Osrednji volilni odbor.

Naročajte edini koroški slovenski list „Mir“!

Kirschnerja? — Nikdar!

Ali to strašilo ne bo enkrat zginilo iz političnega polja! V odkritosrčnem ogorčenju je gotovo že marsikdo zaklical te besede. Odkar se spominjamo državno in deželnozborskih volitev, so naši nasprotniki havžirali s Kirschnerjem okrog, po lepi slovenski zemlji. „Zastopal“ je našo ljubo zemljo že enkrat v državnem zboru, in dolga leta že v deželnem.

In kaj je storil? Ali je nam Slovencem, nam od nekdanj pridnim, marljivim in poštenim deželanom že kaj pridobil? Taka dolga leta že „naš“ poslanec in kdo ga pozna?

Tisti morda, ki je v njegovi gostilni mu dajal profit pri vsakem požirku, ali ki ga je slučajno spoznal v Celovcu. Osebnost ga sicer ne pozna noben od večletnih volilcev.

In če dosedaj ni hodil med volivce, in jih učil, ne obiskaval, ne vpraševal po potrebah, ranah, zadregah, tudi v prihodnje ne bo!

To, kaj tacega, primojduni! ta bi bil naš poslanec. V sedanjem času, v prihodnji državni zbor sme le najboljši, najplemenitejši!

In volilni okraj celovška okolica se rad pobaha, da je najimenitnejša, da je najbolj napredna, „vrt kmečke inteligence“, in za ta okraj bi mi povzdigovali tako „srednjo robo“ na poslaniški tron?

In Kirschner je — nobel gostilničar! Kaj take gosposke birte bomo mi nosili na rokah, in jih pošiljali k cesarju na Dunaj, da bojo za nas kmete se potegovali? Rajši poka v vrt!

Pa še kakšen nobel birt je ta Kirschner! Pa pride deželni predsednik, pa pride baron, pa pride hofrat, pa pride od londesaušusa, pa pride frak za frakom ven k Kirschnerju, k „Razaju“ na Žihpolje, in mu stiskajo roke, ga hvalijo, mu dajejo fine cigare, in on je čisto fuč. — Kmet pa je potem: dummer Bauer. Geh' ham! Holts Maul sajn di hern do!

Volilci! Kmetje! Naš bodočiposlavec nesme biti prijatelj celovške mestne frakarije! Ne klečeplazec pred višjo gospodo! Ne sme poslušati na veter iz Celovca. Naš poslanec za II. volilni okraj mora biti neodvisen, trd, jeklen. Po robu se mora znati postaviti frakarjem pod nos!

In s kmeti pa zna biti Kirschner grob, to pa! Kako jih ošteva! — Udje celovške mlekarne vejo o tem kaj povedati.

Dalje moramo pomisliti, da bo moral prihodnji državni zbor pečati se tudi z alkoholnim vprašanjem. Otrokom, fantom do 18. leta nobene alkohola; neodraslim in pijanim v gostilni nobene kapljice; oštir sme točit le zdravo, svežo

in pristno pijačo; samo do določene ure; med božjo službo nikdar itd. itd.

Ali mislite res, da bo Kirschner za to glasoval? O, vi otroci!

Dalje! Ali poznate historijo njegove kandidature? Nemškonaacionalci so ga samizhe sili. Oni ne vejo kam bi ga djali. Najraje bi se ga znebili. Dr. Metnitz, eden prvih bogov teh nacelnov, mu je sam pisal, da naj se ne poteguje za poslaniško mesto. Njegovi prijatelji so ga prosili, rotili, da naj ne kandidira za državni zbor. A nič ni izdalo mu. On se usiljuje! 6000 kron, — te mastne plače za vsakega državnega poslanca, te se mu preveč svetijo. In čast, čast, ja to hoče imeti Reza! Kmetu pomagat, na to še misline, ker tega tudi ne zna. Vsa leta sem senipokazal, tudi za naprejsenebo.

Tako stoji torej gospod Kirschner pred nami: svoji lastni stranki v zadrego, prijateljem svojim v nevoljo, volivcem v začudenje, nam Slovencem posebej pa v očitno škodo in sramoto.

Kirschner se sramuje nas Slovencev! On je izdajica najvetejših dobrin, svojega materinega jezika. Mi smo mu „verfluchte Windische“.

On sam že malo čuti, da ni mož na svojem mestu, ali denar in čast in kšeft — — — to vleče.

Tu pa moramo Vas, gospod Kirschner, javno vprašati, ali ste Viresvtaknili v žep — Schweiggelder na Dunaju?

Okrog Celovca smo to slišali iz ust Vaših somišljenikov?

Nazadnje pa: Podrepnikov celovške gospode, omahljivcev, izdajic svojega naroda, privržencev in podvržencev vruga alkohola — koroški kmet ne bo volil!

Naš mož je monsgr. Valentin Podgorc! Dika koroške dežele, naš ljubljenec, naše srce! Mož neodvisen, nesebičen do skrajnega, učen, govornik, Bogga živil Kirschner pa najk gospodu Podgorcu v šolo hodi učiti se narodnega gospodarstva, — korajže, govorništva, slovenskega in nemškega jezika. Kar Kirschner govori, to ni govor, to je tesanje, mrmranje. Seve da on zato nič ne more, pa naj se potem ne vsiljuje po nepotrebnem. **Kdor se ni s pametjo skregal, Kirschnerja ne bo volil ampak zapisal bo na glasovnico:**

Valentin Podgorc
v Celovcu.

Dva znamenita shoda.

Crkanje nemčurskega gospodstva — Seifricovi tolovaji.

Glede shodov v Železnikaplji in Žitarivasi zadnjo nedeljo se nam za danes na kratko poroča sledeče:

Na obeh shodih smo sijajno zmagali, Seifricova najeta tolovajska banda je bila popolnoma poražena in osramočena. Zdravnik dr. Krassnig in znani pretepač Košičev Pepček iz Svetnevasi sta nesmrtno blamirana; s silo sta hotela naša shoda razbiti, pa sta bila od razljutenih volilcev sama tepena in sramoto z zborovališč odpravljena. Na shodu v Železnikaplji prišlo je dvakrat do pretepa, nekaj Seifricovih plačanih agentov je s silo ven sfrčalo, nekaj jih je samo odšlo, Košičev vega Pepčka pa je doletela izredna slava, da ga je med živahnim ploskom in krohotom naših mož žandar odpeljal seboj! Lepo čast je vzdignil Pepček v Železni kapli! Potem se je zborovanje vršilo popolnoma v redu.

Dr. Brejc in kandidat Grafenauer sta v svojih govorih razkrinkala vso propalost in nezmožnost nemčurske stranke, ki že 40 let samo sama zase in samo za gospodo skrbi, kmetu in delavcu pa žepe prazni.

Zborovalci, kojih je bilo do 1000, so glasno pritrjevali in kandidaturo Franceta Grafenauerja soglasno sprejeli. Na koncu je neka nacionalna baraba poskusil zborovalce z vrha doli z vrelim kropom politične, pa je moral strašno hitro noge vzeti pod pazduho, če ne bi bilo — padalo! **Strahovlada nemčurskih izzivačev in pretepačev v Kapli in okolici je strta, ljudstvo se je oddahnilo in bo 14. maja s svojimi glasovnicami podpisalo politično smrt Seifricovih tolovajev.**

Podobno se je obema Krasnikoma godilo popoldne v Žitarivasi. Prišla sta tudi tja na čelu Saifricovih pijanih hlapcev in mislila shod razbiti, toda bila sta od naših vrlih fantov in mož pošteno tepena in se imata samo žandarmom, ki jih je predsednik dr. Brejc poklicati dal, zahvaliti, da nista iz zborovalne sobe čez hodnik doli zletela. Oba Krasnika si bosta zapomnila, kdaj so v Žitarivasi po njunih buticah — mlatili. Po tej nevihti se je mirno zborovalo, samo iz sosedne gostilne se je sem pa tam slišalo tuljenje živinsko pijane Seifricove bande; iz zborovalne dvorane pa so odgovarjali zmagoslavni klici „živio Grafenauer!“ Po končanem zborovanju se je med našimi ljudmi slišal samo en glas: Sedaj jih poznamo; sedaj vemo, kakšni so; sedaj pa prav nobeden ne bo Seifricavolil, ki je svoje hlapce razposlal, da bi poštene slovenske kmete in fante zmerjali

PODLISTEK.

Povest o klobuku.

(Češki spisal Vitezslav Halek. Preložil Danimir.)

III. (Dalje.)

Ljubeznivi bralec mi naj odpusti, da mu ne pripovedujem vseh okolištin, po katerih sem prišel na glavo učiteljevo. — Kaj pomaga spominjati se krasnih dob, ko se več ne vrnejo. Proti usodi se ne more noben klobuk bojevati. Kar je enkrat sklenila usoda v svoji trmoglavosti, to mora klobuk prenašati, celo tedaj, če se ravna z njim nečastno in podlo, mora molčati.

Moja velika čast je bila torej proč. Sluga ni čakal name, da bi mi poslužil, da bi me malo ugledil. Niti škatljice nisem imel, da bi si v noči tja položil svojo trudo glavo. Imeli so me kakor za psa; in še psa so bolj cenili kakor mene. V noči sem moral stati na mizi tik luči. Kedar je name padla kapljica olja, se nisem smel oglasiti, in če sem to storil, se nikdo ni pobrigal zame. Učitelj — bil je to pravzaprav neki profesor — me je popolnoma puščal v nemar. Kadar sva sedela ob večeru skupaj in se pogovarjala o tem in onem, sem ga tuptam na to opozoril, da mora bolj paziti name, in ravnati z menoj dostojnejše. Profesor mi je nato kratko odgovoril, da je njemu klobuk povsem postranska stvar; glavna stvar je, da ima glavo. Ali ti moj svet — kako je izgledala ta njegova glava! Prav rad bi jo bil vzljubil, toda nisem mogel. Lasje na njej so bili pokriti s snegom, kak or zimski log, od čela do temena je bila gola in gladka, kakor drsališče, in kadar sem jo hotel vzljubiti s svojim mladeniškim ognjem, dihala je mraz, da so mi ob tem otrpnili vsi udje. Ostali lasje pa so bili razdra-

pani in razmršeni kot listje po jesenskem vetru. A tudi dišala ni njegova glava prav nič, in še ta vonj, ki mi je ostal iz boljših dob, se je brzo izgubil. In ta glava naj bi veljala več kakor jaz, in ta je bila glavna stvar, jaz pa povsem postranska, nepotrebna!

Prav nič mi ni pomagalo, če sem se sklicaval kdajna to, da sem velik duh; nikdo mi tega ni hotel verjeti, še posmehovali so se mi zato. Imel sem sicer napisano, da sem visokega rodu, da je moj oče tovarnar Syrový — toda to pismo je bilo pisano slepim očem.

Moj novi gospodar se ni brigal prav nič zato, je-li deževalo ali ne. Vzel si ni nikoli dežnika, ki bi me branil, da bi ne postal moker skoziškosok, o kakem vozu se mi sploh še sanjalo ni. Čestokrat sem prišel domu ves premočen; udje so se mi tresli mraza, zobje so mi šklepetali — ali nič ni pomagalo. Postavil me je v kot, da bi mu baje ne zmučkal papirjev na mizi. Edino pes njegov je še bil malo usmiljenega srca: čestokrat je prišel k meni ter me oblizal; tožil sem mu o svoji bridki usodi, da bi to bilo ganilo kamen na cesti, toda profesorja to ni ganilo. Končno so tudi psu presedale moje večne tožbe — zalajal je ter šel proč tudi on. Izkusil sem v istini več kakor kralj Lear v puščavi.

Profesor je imel ženo, in ta je imela tudi klobuke — seveda za žensko glavo. Vsakrteri izmed njenih klobukov je imel posebno škaflo, ali jaz sem prosil zanjo zaman, brez uspeha. Enkrat, ko je gospa profesorjeva ravno shranjevala enega izmed svojih klobukov, se je ta ozrl name s tako pomilovalnim pogledom, da bi bil skoro zaplakal. Videlo se mu je na očeh, kako bi bil popolnoma zadovoljen, če bi prebival jaz z njim v eni škafli. Da bi zagotovil o tem tudi gospo profesorjevo, da sem z željo njenega klobuka po-

vsem zadovoljen, postavil sem se na to škaflo, v kateri je bil shranjen njen klobuk. Toda gorje mi, kako drago sem moral plačati to drznost. Gospa profesorjeva me je vrgla neusmiljeno na zemljo, da sem se zakotalil zopet v svoj stari običajni kot. Gospod profesor me ni smel več postaviti na mizo. Je baje itak takih nepotrebnih stvari na mizi dosti, je pravila gospa profesorka, in gospod profesor ji ni smel ugovarjati prav nič, sicer bi bila njegova glava res uboga; za ženo mu je vendar bilo še malo več mar kakor zame. Enkrat mi je celo povedal, da more biti brez mene živ, brez glave pa ne. In res me je enkrat pozabil doma, ko je šel v šolo. To ga je vendar razjezilo tako, da je rekel, prišedši iz šole domu: „V šolo sem šel brez klobuka, domu pa sem prišel brez glave.“ Po teh cesedah se je moje stanje malo zboljšalo. Postavljal me je zopet na mizo, da bi me baje ne pozabil zopet, kader je šel v šolo. Zaukazal je celo svoji ženi, da bi ga vedno opomnila: „Ne pozabi klobuka!“

„O, moja glava.“ vzdihoval je profesor večkrat, in jaz sem bil vesel, da priznava sam, da ta njegova glava vendar le ni ustvarjena zame.

Toda kaj sem jaz ubožec vse skusil, ko sem šel z glavo gospoda profesorja na ulico. Ni bila namreč poprej moja navada, uklanjati se vsakemu, kterege sem srečal. Ali gospod profesor me je naučil novo šego, in uklanjati sem se moral vsakemu dečku, ki me je pozdravil. Tako se je tudi zgodilo, da je streha moja zelo trpela. Ali moj gospod se zato ni prav nič brigal, kajti tudi njegovi prsti se niso mogli ponašati s posebno čistoto. Kaj čuda ako sem moral nositi jaz to nesnago na svoji strehi.

Ali vse te muke niso bile nič proti temu, kakor sem jih moral prenašati v šoli. Učenci so se mi posmehovali in biti sem moral vedno tarča

in pretepali! Sram naj ga bo, Saurica! Najlepše pa še pride! Ko sta namreč dr. Brejcin Grafenauer odhajala na železnico, planila je vsa razdivjana na tolpapod vodstvom dr. Krasnika za njima in bati se je bilo najhujšega. Dr. Krasnig vzel je posebej dr. Brejca namuho in mu skušal na vsak način do živega priti. Jasno je bilo, da ga hoče napasti in s tem dati znamenje za splošen spopad. Dr. Brejca se jenekaj časa umikal in pri tem posebno pazil na desno roko, ki jo je dr. Krasnig sumljivo v žepu držal, končno je bil prisiljen potegniti revolver iz žepa in si tako napraviti duška za par trenutkov, dokler ni žandarmerija prišla.

Potem sta pa dr. Brejca in Grafenauer nadaljevala svojo pot na železnico, zadaj pa je tulila Seifricova sodrga in se od jeze penila, ker jo je žandarmerija zadrževala, da ni mogla izvršiti svojega namena. Kako bi se bil „miroljubni“ Seifric veselil, ko bi mu bili mogli njegovi hlapci prinesiti prijetno novico, da so njegovega protikandidata Grafenauerja in sovraženega dr. Brejca do smrti pobili! Kakšen je bil položaj še potem, ko je že žandarmerija prišla, se kaže iz tega, ker je bil stražmojster prisiljen bajonet nastaviti proti množici in ji zaklicati: „Sedaj je pa dovolj! Vsaka reč ima svoje meje! V imenu postave: Nazaj!“ Na kolodvoru so se nekateri teh žalostnih junakov same jeze po tleh valjali, kakor prešiči ali psi in končno so se še vsi pred vozom izpljuvali, v kojega sta vstopila dr. Brejca in Grafenauer. — To je zadnje brcanje crkajočega nemčurskega gospostva, ki bo žalostno poginilo kakor pes za plotom. Dne 14. maja ga bodo vrli slovenski volilci pokopali — za zmerom! **To bo dan zmage naše, našega maščevanja in dan našega vstajenja!** Dr. Krasnig in Košičev Pepček s tovariši pa bodo še dolgo pomnili, kdaj so mislili slovenske shode razbijati, ker se vsa stvar naznani sodniji, s katero se oba poštenjaka Krasniga — že od nekdaj dobro poznata.

Ne vdajmo se! Ne vdamo se!

Volilno gibanje.

Predpustna kandidatura. Nov prerok ja vstal v slovenskem volilnem okraju: g. Janez Eberwein, tovarnar šnopsa, je kar čez noč začutil v sebi potrebo, kandidirati zoper svojega prijatelja Grafenauerja. Vrabci na strehi pa čivkajo, da je to smešno kandidaturo skuhal štajarska »giftna krota«. Gosp. Eberwein bo že še sam spoznal, kako krvavo so ga

njegovi pliberški in velikovski »prijatelji« za nos potegnili, katerim se gre samo zato, da bi nekoliko zmede in zgage med našimi volilci naredili in edinemu slovenskemu kandidatu Francetu Grafenauerju par glasov odjedli. Toda Seifriz in njegova zavrtna banda, ki bi rada v kalnem lovila slovenske glasove — se kruto moti. Naša disciplina je neomajna in nerazrušljiva. Vsi krščanski, slovenski volilci bodo volili soglasno edinega pravega kandidata Franc Grafenauerja. G. Eberweina pa obžalujemo, da se da izrabljati v take namene. Ali pa je morda vendar res, da je podkupljen od sovražnikov vere naše in našega rodu? Eno je gotovo: ali Eberwein brenči, ali pa je vzel Judeževe groše! Pa naj bo kakor hoče: če se g. Eberwein krega s svojo pametjo in svojo vestjo, ni treba, da bi isto storili tudi drugi ljudje. Časi so prerenski in predpust je za letos že minil. Mi gremo nemoteno svojo začrtano pot kot resni možje naprej preko prismod in izdajic do zmage! Živio Grafenauer!

Guštanjskim volilcem! Nič več ne boste volili pod kontrolo paše Marischlerja. Pri zadnjih volitvah je bil Marischler volilni komisar — sedaj ne bo več. Naše politično društvo se je odločno potegnilo za prosto volitev zlasti tovarniškega, pod Marischlerjevo komando stoječega delavstva; protestiralo je pri okrajnem glavarstvu zoper to, da bi bil slaboglasni Marischler volilni komisar in dobilo odgovor, da pride za volilnega komisarja v Guštanj mesto Marischlerja — nek politični uradnik naravnost od okrajnega glavarstva. Volilci! Delavci! Torej brez skrbi na volišče za kandidata Vašega prepričanja!

Volilno sleparijo uganjajo tisti uslužbenci grofa Thurna, ki grofovim delavcem in najemnikom pravijo, da je grofova želja, da Seifrica volijo. **To je laž!** Izvedeli smo od popolnoma zanesljive strani, da je grof pravičen mož, ki nobenemu svojih podložnih ne mara kratičiti volilne svobode. Če kateri njegovih uradnikov kaj drugega trdi, ga opravlja in laže. **Volite torej brez skrbi Grafenauerja, grof ne bo pustil nobenega zato škodo trpeti.** Vsakega pa, ki bi na kakega volilca kaj pritiskal, naznanite političnemu društvu, ki bo že poskrbelo, da bo dotičnik svojo predrznost — ob ričetu premišljeval!

Volilni shodi se vrše v četrtek, dne 9. t. m. (vnebohod) dopoldne ob 9. v Št. Lipšu; popoldne ob 3. v Dobrlivasi v Narodnem domu. V nedeljo, dne 12. majnika je ob 1/2 11. volilni shod v Kottljah pri Lužniku. Isti dan se vrši volilni shod v Šmihelu nad Pliberkom. Natančneje na oglasih.

V velikovškem volilnem ohraju se bodo vršili še sledeči volilni shodi: Dne 9. maja v Šmarjeti popoldne po blagoslovu;

njihovih porednih dovtipov. Niti s pravim imenom me niso imenovali, temveč dajali so mi take priimke, da se sramujem jih ponavljati.

„Burja“ me je nazval eden izmed njih, drugi me je že prekrstil v „rešeto“, tretji pa — bil je to velik porednež in moral je sedeti zato v takozvani „oslovski klopi“ — ta me je imenoval s čudnim priimkom „kantorjev pinč“.

Kadar sem sedel tiho na žreblju, medtem ko je predaval profesor, so metali porednejši učenci papirnate kroglice meni ravno pod nos, a jaz se nisem smel pritožiti, niti ganiti se nisem mogel, kajti gospod profesor je imel šolo. Enkrat si je neki učenec to kroglico celo oslinil, da je obvisela na meni in nesti sem jo moral sramotno čez ulico domu. Enkrat je zopet zapustil profesor za nekaj časa sobo in omenjeni učenci so začeli izvova streljati name s papirnatiimi kroglicami, s knjigami in čepicami, da sem se tresel na žreblju kakor v mrzlici. Ko pa nisem mogel prenašati več dalje teh velikih muk, padel sem na tla ter se zakotalil ravno k nogam tistega učenca, ki je moral sedeti v „oslovski klopi“. Ta me je tako neusmiljeno sunil z nogo, da sem zletel nazaj na mizo, ter je ob tem začel kričati: „Poglejte, to je profesorjev klobuk!“

Peklenki smeh je zahrumel med učenci, ta pouličnjak me je zopet obesil na moje mesto. K sreči je vstopil v tem trenutku zopet profesor in s tem napravil konec nesramnemu vedenju svojih učencev. Ko bi se bil za trenutek zakasnil, kdo ve — če bi ne bil moral plačati neumnosti učencev s svojim lastnim življenjem.

Največja muka zame pa je bila, da sem moral z drugimi učenci vred poslušati predavanja profesorjevo, katerih seveda nisem razumel.

Ko sem prišel s profesorjem domu, spoznal je takoj, da nisem bil več zdrav in čil, kakor si-

cer. Obračal me je na vse strani, in jaz mu tega nisem tajil, da ne vzdržim več dolgo pri njem. Videl je moje zlomljene ude, kratki dih, skratka, doba moje boleznici se je bližala.

Gospod profesor je razmišljal, kaj naj bi storil z menoj, posvetoval se je s svojo soprogo in s svojo modro glavo.

„No, kaj naj napravimo?“ pravil sem sam k sebi; „pojdem nazaj k očetu svojemu in rečem mu: „Oče, mnogo sem pregrešil s tem, da sem se tako oddaljil od tebe, toda odpusti mi!“

Moj svet je bil sprejet, in še tisti dan me je ponesla služkinja profesorjeva nazaj k mojemu očetu.

Najino veselo svidenje se ne da popisati s peresom. Padel sem očetu k nogam in prelival grenke, grenke solze. Oče si je moral poiskati ves svoj razum, da bi spoznal v meni svojega izgubljenega sina.

„Sin, moj sin.“ zaklical je oče, „kaj se je zgodilo s teboj?“

Tu niso pomagale solze in vzdih. Takoj je dal poklicati vse svoje sluge in dejal jim je: „Glejte tu sina mojega, pomagajte mu zopet na noge. Naj postane zopet vreden svojega očeta.“

Sluge njegovi so mi v istini pomagali zopet na noge. Izgledal sem zopet kakor klobuk. Toda ni še minulo pol ure in že sem moral zopet zapustiti očetov krov, kajti služkinja gospoda profesorja je čakala name. Oče ni poslušal več mojega plakanja in moje tožbe. „Pomagaj sem ti zopet na noge“, dejal je, „sedaj pa pojdi zopet med svet in ne delaj mi več sramote.“

Oče moj je imel sicer dobro srce, ali kadar se je hotel kdo protiviti njegovim sklepom, se ni dal pregovoriti, tedaj je bilo srce njegovo trdo, kakor kamen. Zato je bilo vse moje moledovanje,

ob ravnoistem času se vrši shod tudi v Grebinju pri Kovaču; dne 12. maja se bo zborovalo v Velikovicu v „Narodnem domu“ ob 9. uri dopoldne po § 2. Tudi po nemškem delu tega volilnega okraja se vrši ravnokar več shodov.

Pozor volilci! Vsak, ki je pravilno vpisan v volilnem imeniku, sprejme sedaj dve od politične gosposke (na deželi od okrajnega glavarstva v Celovcu od mestnega magistrata) izdani listi in sicer: a) **volilno izkaznico** (volilno „legitimacijo“) in b) **glasovnico**. Obe ti listini se dostavi vsakemu volilcu v stanovanje. Posebej je opomniti: a) **volilna izkaznica** (legitimacija) izdana je od okrajnega glavarstva (v Celovcu od mestnega magistrata) in vsebuje zaporedno številko dotičnega volilnega imenika, kraj, dan in uro pričetka volitve in pa ob kateri se bode glasovanje sklenilo. Nadalje ime in bivališče volilca. Stvar zaupnikov je, paziti na to, da prejme vsak naših volilcev v resnici izkaznico. Kajti izkaznico je treba pri volitvi pokazati, in če je kdo ne pokaže, ga komisija izključi od glasovanja. Treba torej gledati, da izkaznico vsak naših volilcev dobi in jo potem dobro shrani in nikomur ne dá iz rok, naj jo kdo zahteva pod katerikoli pretvezo. Izkaznica se navadno po posredovanju občinskega urada dostavi v stanovanje volilca. **Če bi pa kdo najpozneje 24 ur pred dnevom volitve ne dobil še izkaznice, naj gre sam ponjo.** Kam? Na ono mesto, ki je določeno v posebnem razglasu. Ko se dostavljajo izkaznice, se namreč obenem izda od gosposke poseben razglas, kje da je izkaznico dobiti, ako bi se vsaj 24 ur pred volitvijo ne dostavila. Toda volilec mora osebno iti ponjo! b) **Glasovnica.** Ta mora biti opremljena s pečatom tiste politične gosposke, ki je izdala izkaznico: na deželi pristojnega okrajnega glavarstva, v Celovcu pa mestnega magistrata. Drugačnja kakor taka, od pristojne politične gosposke izdana glasovnica je popolnoma neveljavna. Če bi kdo glasovnice pomotoma ne dobil, ali če bi se mu glasovnica zgubila ali pokončala, naj se oglasi za glasovnico pri okrajnem glavarstvu (v Celovcu pri mestnem magistratu), na dan volitve pa pri volilnem komisarju, kjer dobi novo glasovnico. **Izkaznice in glasovnice naj noben naših volilcev ne dá iz rok. Ponavljamo še enkrat: Vsak volilec prinesi seboj na volišče volilno izkaznico in pravilno izpolnjeno glasovnico. Ne enega ne drugega ne sme doma pustiti. Sicer se sam privrabi ob svojo volilno pravico. Glasovnico odda volilec pri volilni komisiji, izkaznico le pokaže volilec pri volilni komisiji, potem pa zopet shrani.**

Pozor, zaupniki! Glasovnice in legitimacije so že volilci dobili, ali pa se jim ravnokar dostavljajo. Vaša skrb bodi, da opozorite volilce na morebitne pogoške v legitimacijah, da se še pravočasno popravijo. Posebno je treba gledati na to, da se glase legitimacije na popol-

vse moje prošnje zamen. Nič ni pomagalo, zopet so me ponesli k gospodu profesorju.

Gospod profesor me je ogledoval z velikim dopadanjem, pogostoma se je oziral v zrcalo, in jaz sem se tudi sam dosti radoval, videč svojo obnovljeno podobo. Ko pa sem prišel drugi dan z gospodom profesorjem zopet v šolo, zakrohotali so se vsi učenci s tako glasnim in zaničljivim smehom, da mi je prešla vsa volja še dalje služiti svojemu gospodarju. Vse to, kar sem moral pri njem prestati, stalo mi je tako živo pred očmi, da sem se bal z največjo bojznijo, da bi moral iznova pretrpeti kaj sličnega.

Bilo je drugi dan po tem dogodku v šoli. Gospod profesor je šel k brivcu, ker je bila ravno sobota. Spremiti sem ga moral seveda tudi jaz tja. Sedelo je tamkaj že mnogo ljudi, in gospod profesor je moral čakati dolgo, da bi prišla vrsta tudi nanj. Med tem pa me je bil obesil na žrebelj k drugim tovarišem in tam smo tožili o svoji kruti usodi. Visel je tam tudi tovariš, ki mi je rekel: „Bratec, zamenjavajva s svojima glavama!“

„Dobro, velja to!“ sem mu odgovoril. Kajti mislil sem si: „Nobeno gorje na svetu ne more biti večje kot moja usoda pri gospodu profesorju.“

V istini je bil gospodar mojega tovariša prej obrit, kot gospod profesor in kakor se mi je zdelo, mu je bil najin sklep docela po godu.

Vzel je tedaj klobuk profesorjev — mene namreč — in tako sem prišel na glavo izvoščeka.

Kako se mi je godilo pri njem, povem vam v prihodnjem poglavju.

(Dalje sledi.)

noma pravo ime volilca. Volilna komisija zavrne volilca, ako je n. pr. v legitimaciji napačno krstno ime, drugačno kakor pa v volilnem imeniku. Volilec naj tako legitimacijo takoj vrne občini ter zahteva, da mu okrajno glavarstvo izgotovi pravilno legitimacijo.

Zaupniki pozor! Z vsako uro se bližamo odločitvi! Napnite vse svoje moči in ne omagajte, kajti zmaga samo tisti, ki do zadnjega vzdrži. **Revidirajte nemudoma, če imajo vsi naši volilci glasovnice in legitimacije.** Kdor bi jih ne imel, naj jih nemudoma terja od okrajnega glavarstva ozir. župana. **Vsak nered naznanite takoj, če treba telegrafično,** predsedniku političnega društva dr. Brejcu v Celovcu, ki bo takoj ukrenil, kar treba.

Zaupnikom v posameznih krajih! Marsikateri volilec ne bode znal — čast in hvala našim šolam — napisati imena kandidata v glasovnico. Z dovoljenjem volilčevim ali na njegovo prošnjo izpolnite torej zaupniki glasovnice. Pazite pa, da bo imel kandidata pravilno napisano: **krstno ime, priimek in kraj, kjer navadno biva.** Ni dovolj, ako se napiše samo ime, kajti potem je mogoča kaka zamenjava, ker kandidat ni natanko označen, in glasovnica je — neveljavna. Volilce, kateri ne znajo izpolniti glasovnice, pa prosimo, da se obrnejo na zaupnika dotičnega kraja ali pa na kakega drugega našega moža, ki jim bo vsak rad storil to uslugo. Varujte se pa takih ljudi, o katerih Vam je znano, da niso prav zanesljivi, še bolj pa nasprotniških agitatorjev, ki bi Vam celo proti Vaši volji, posebno v zadnjem trenutku, napisali v glasovnico gotovo ime nasprotnega kandidata. Če bi pa dali že bodisi iz kakršnegakoli vzroka glasovnico kakemu takemu človeku, da jo Vam izpolni, pa potem le še vprašajte kakega trdnega našega moža, da ne bode kupili mačke v žaklju.

Skupno na volišče! V slogi je moč, v neslogi pogin, pravi pregovor. Naši volilci naj pridejo kolikor mogoče skupno na volišče. Kar je volilec v enem kraju, naj se zberejo v določenem času na gotovem kraju in potem naj odidejo skupaj na kraj volitve. Zaupniki po posameznih krajih naj v sporazumu z volilci določijo zbirališča in naj poskrbijo, da bodo volilci ob določenem času tudi vsi zbrani. Posamezno rajši ne prihajajte na volišče, kajti nasprotni agitatorji imajo posebno „piko“ na take volilce. Beseda da besedo, gre se celo potem malo v gostilno, se govori in modruje ter se nazadnje volitev — **zamudiv!** Če pa prihajate na volišče trumoma, se taki zviti lisjaki ne upajo blizu. Sicer naj se pa naši volilci sploh ne pajdašijo z nasprotniki, dne 14. maja naj govorijo le glasovnice, vse drugo se lahko opravi — po volitvah!

Ne zamudite volitev! Tupatam bo imel kak volilec še kak poseben opravek, ko se bodo drugi volilci že odpravljali skupno na volišče, dasiravno bi bilo z ozirom na velikansko važnost volilne pravice edino le prav, da se vse drugo uklone izvršitvi te pravice; zato pa še posebej opozarjamo take volilce, da naj svoje opravke uredijo tako, da bodo še pravočasno na volišču. Občinsko predstojništvo je določilo čas volitev in dalo objaviti, kakor je že v občini navada. Vsak volilec torej ve, kedaj se volitve začnejo, naj torej ne odlašaj, temveč naj gleda, da pride čim najprej mogoče k volitvi, da ne bi bilo sicer prepozno!

Hranite legitimacije. Iznova opozarjamo volilce, da se pri volitvi odda edino le glasovnica (volilni listek), legitimacija se mora hraniti za morebitne ožje volitve. Pazite torej, da se ne bo zgodilo, kakor pri zadnjih dopolnilni državnozbornski volitvi v toliko slučajih, da so volilci oddali v hitrici legitimacije namesto glasovnic. S tem niso bili samo njihovi glasovi izgubljeni, temveč tudi niso imeli več legitimacij za morebitne ožje volitve.

Volilne sleparije in vsi drugi podobni pregreški se, kakor smo že zadnjič natančneje razpravljali, po novi volilni postavi, zelo strogo kaznujejo. Pozivljamo torej zopet naše volilce, da nemudoma naznanijo vsak tak slučaj, da se krivci kaznujejo. Ne prizanašajte jim, saj ste lahko prepričani, da bi nasprotniki vsak tak slučaj, če hi se prigodil v naših vrstah, takoj prijavili oblastim. Sicer pa kogar ni sram takih lumparij, naj ga tudi ne bo sram kazni!

Nasilstvo proti volilcem. Iz večih krajev nam prihajajo poročila, da skušajo nasprotniki z nasilstvom vplivati na volilce, da bi volili nam nasprotnega kandidata. Posebno v slovenskem volilnem okraju se skuša delati na ta način. Izza zadnjih volitev so nam znani slučajji, da se je naravnost nesramno pritiskalo naše ljudi. Taki slučajji so se zgodili n. pr. v Guštanjju, kjer je znani paša „oberbergrat“

Marsichler naravnost komandiral delavce k volitvi, tovarniški uradniki pa so potem vsakega delavca posebej kontrolirali, ali ima na glasovnici zapisano ime Grafenauerja ali Seifriza. Ime Grafenauerjev so črtali in napisali Seifrizovo; seveda proti volji delavcev! Kdor ne bi bil volil Seifriza, bi se mu služba takoj odpovedala! To je nasilstvo in pačenje volitev, ki se kaznuje s strogim zaporom od 1—6 mesecev. Ravno tako so se zgodili pri zadnjih volitvah v črniški občini slučajji, da so grofovski uradniki, oz. gozdarji pretili kmetskim volilcem, da ne smejo več s svojo živino na grofovskih pašnikih, ako ne volijo Seifriza, ali da se jim odpove najemščina itd. Tudi to je ravno tako nasilstvo. Postava pravi: „Kdor s tem namenom, da bi volilec ali ne volil, ali pa da bi v gotovem zmislu volil, zoper volilca, ali pa, kako njemu bližnjo osebo silo rabi, jima na telesu, svobodi, časti, premoženju, dohodkih, v poklicu ali poslu škoduje ali s škodo grozi, ali pa kdor volilca ali njemu bližnjo osebo s prizadevanjem ali s zagrožitvijo kakega drugega, zanju občutljivega zla plaši — se kaznuje s strogim zaporom od 1 do 6 mesecev.“ Iste kazni se ima bati, kdor kmalu po volitvah volilcu ali njemu bližnji osebi škoduje, zato ker je nasprotno volil. Kakor smo že rekli, opozarjamo na te določbe sicer vse volilce, posebno pa one v Guštanjju, Črni, Borovljah, na Bistrici v Rožu in povsod tam, kjer so volilci odvisni od svojih delodajalcev ali graščakov. Proti komur bi se poskusila taka lumparija, naj naznani stvar, da se bo krivica kaznovala!

Slovenskim, krščanskim gospodinjam!

Žene, ne zadržujte svojih mož, ne odvracajte jih od izvrševanja volilne pravice! Tako smo Vas, krščanske, slovenske gospodinje, vedno in vselej opominjali. In res, večkrat se zgodi, da bi gospodar še šel volit, a žena mu odgovarja, češ, „kaj boš hodil, saj je vseeno, če greš ali pa ne; eden več ali manj, to takointako nič ne dene, pa zapravljaj boš! Škoda časa in denarja, rajši delaj doma!“ Tako je govorila marsikatera gospodinja in bo tudi morebiti na dan volitev. Žene, gospodinje, matere, katere delate tako, bodite prepričane, da same kličete s tem nase, na svojo družino, na svoje otroke nesrečo in pogubljenje. Sicer tarnate, da posli nič ne ubogajo, da imate z razposajenimi otroci svoje velike križe in težave, da gre vkljub Vašemu skrbnemu gospodinjstvu vse le rakovo pot, takrat pa, kedar je čas zato, da bi se moglo kaj storiti za zboljšanje teh žalostnih razmer, takrat pa pravite: mož, kaj boš hodil volit! In „on“ zaradi ljubelega miru ostane doma, izvolijo se pa potem poslanci, kateri Vas potem za Vaše sodelovanje pri svoji izvolitvi obdarujejo s postavami, kakor je postava o razporki itd. In potem še mislite, kako dobro delo ste storile, ker ste „obvarovale“ svoje može „zapravljanja“! Kolika razlika med tako ženo in pa ono ki je rekla svojemu možu na dan volitev, — ko jo je vprašal, ali bi naj šel volit ali ne: „Sram te bodi, če sam ne veš, kaj je tvoja dolžnost. Gospodar si, kristjan si, Slovenec si, pa še sprašuješ, kaj bi naredil! Če ne greš in če ne boš tako volil, kakor gre za krščanskega slovenskega gospodarja, te ne poznam več za svojega moža!“ To je bila žena, katero naj bi posnemale vse naše gospodinje, in ne bi šle v izgubo toliko sto in sto glasov slovenskih volilcev. Koliko naših ljudi zapeljejo nasprotni agitatorji! Kako redki bi bili taki slučajji, ako bi slovenska krščanska gospodinja pokazala takim brezverskim nemčurskim hujskaškim priklatencem vrata ter tako obvarovala svojo hišo in družino gnusote narodnega izdajstva in brezverstva. Poznamo gospodinjjo, ki je pred večimi leti takemu hajlovskemu hujskaču posvetila z burkljami skozi vrata in še danes z največjim zadoščenjem lahko trdi, da od tedaj ni bilo več takih sitnih podrepnih muh k hiši. Tudi pri sedanjih volitvah bi bilo potrebno, da bi marsikatera gospodinja pograbila za bruklje, saj rojijo po naših krajih nasprotni agitatorji kakor kvinarji ob poletnih večerih. — Slovenske krščanske gospodinje, o katerih pravi pregovor, da podpirate tri ogle pri hiši, bodite torej tudi ob času volitev trdna opora gospodarjem, ne otežujte mu izvrševanja najvažnejše pravice, kar jih ima, temveč mu s svojim svetom pokažite pravo pot, katero ste po svojem vestnem krščanskem in narodnem prepričanju spoznale za pravo!

Volilni shod v Libeličah. Dne 1. maja t. l. vršilo se je zborovanje kat. pol. društva pri p. d. Buču v Libeličah. Udeležba od vseh strani je bila naravnost velikanska. Shod je otvoril ob 1/2 12 g. kandidat Franc Grafenauer kot predsednik društva ter podal v lahko umljivih

besedah poročilo o delovanju deželnega zbora koroškega. Zborovalci so ga zelo pazljivo poslušali ker govoril je v resnici tako lahko umljivo in spretno, kakor le on zna. Omenjal je med drugim tudi razne postave, katere je nemška narodna stranka sklenila v škodo kmeta, n. pr. lovske postavo, davek na vino, 10 milijonsko posojilo i. t. n. Drugi govornik g. Vošpernik je razlagal novo volilno postavo, dokazal potrebo, da se duhovniki tudi s politiko pečajo, in primerjal kandidata nemškonarodne stranke s kandidatom Grafenauerjem. Zborovalci so večkrat burno pritrjevali. Gosp. župnik Uranšek je interpeliral g. poslanca zaradi ceste iz Spodnjega Dravograda na Švabek-Pliberk in zaradi železnice St. Pavel-Grebinj-Celovec, g. Edelmann pa zaradi postave o kuhanju žganja in njenih nasledkov, ter zahteval slovenske financarje. G. kandidat je odgovoril na obe vprašanji v polno zadovoljnost volilcev, nakar se je shod ob 1/2 3 uri zaključil. Shod je bil jako lep in gotovo bo 14 maj še lepši dan za koroške Slovence.

Nemškonacionaina sodba o nemškonacionalni stranki. Nemški nacionalci so našuntali v pliberškem okraju nekega sicer prav poštenega moža, da naj kandidira proti Grafenauerju. Ta mož je izdal oklic, v katerem beremo o nemški nacionalni stranki in njenem kandidatu dobesedno takole: „Nemška nacionalna stranka je nasprotna naše sv. vere, našiga poklica in našiga naroda. Te stranka se imenuje tudi stranka Prevzetnosti in so udi večidel moralični Podpadalci (propadniki). Lastne slabosti ne poznajo in vejo, ampak le druge, posebno od duhovnikov. Vest imajo bolj slabo, zategadel se sami hvalijo. Njih delo to pričuje.“ To je precej hud tobak iz lastnih vrst. Tisti, ki so našuntali tega „kandidata“, da naj kandidira, si pač niso mislili, da bi jim povedal take v obraz. No, sicer pa stvar ni tako resna. Obžalujemo le, da se je dal ta „kandidat“ tako nemarno potegniti od pliberške nemčurske purgarije. Mož je pač osmešil svoje podpihvalce s svojim oklicem, osmešil pa tudi sam sebe. Kakor vse kaže bo izvoljen — enoglasno, namreč s svojim lastnim glasom.

Kandidat Nagele se je strašansko razhudil na „Mir“, češ da ga obrekuje itd. Nagele je poslal namreč vsem nemškonacionalnimi časopisom med njimi tudi „Štajercu“, neko „Poslano“, v katerem bljuje ogenj in žveplo na „Mir“ in na njegove dopisnike, katere nazivlja „šufte“ in lopove. Veste kaj, gospod kandidat Nagele, nam se vse zdi, da ste prijeli za sekiro na nepravem koncu in da se vam bo zgodilo, kakor vsakemu takemu nepredvidnežu — odsekali si bodele sami prste, a toporišče bo ostalo le nam v rokah. Kaj pa more „Mir“ zato, če ves velikovski okraj govori o Vrhovnikovem losu, in „Mir“ tudi ne more prav nič zato če vi sami zopet in zopet pri vsakem shodu zopet zvlčete celo stvar na dan s svojim „pojasnilom“, iz katerega se pa vendar ne izve, zakaj se je Vrhovnik ustrelil. Sicer pa ne vemo, zakaj se tako hudujete in zahtevate, da naj vas „Mir“ tako razžali, da ga morete tožiti. S tem ja vendar sami priznate, da vas „Mir“ sploh žalil ni in da je vse vaše vpitje in zmerjanje s „šufti“ in lopovi sam humbug. Sploh pa, naravnost povedano, take besede v ustih državnozbornskega kandidata, zvene še bolj čudno, kakor pa, če jih izgovori kak drug navaden človek. Volilci pač spoznavajo, da znate sicer imenitno zmerjati, kaj drugega pa že ni bo bogve kaj na vas. Le zmirajte, mandata si s svojim zmerjanjem ne bodele prizmerjali!

V beljaškem volilnem okraju se „deutsche freiheitlich“ volilci še vedno niso zjediniili za skupnega kandidata, temveč so si še vedno v laseh, in kakor vse kaže, še vedno bolj. „Freie Stimmen“ že ves čas tega medsebojnega boja točijo krokodilje solze obžalovanja nad to neslogo ter sedaj v zadnjem trenutku v debelo tiskanih besedah prosijo in rote „frahajtljih“ volilce, da naj vsaj v slučaju ožje volitve složno volijo enega „frahajtljih“ kandidata, kateri pride v ožjo volitev. Radovedni smo res, ali bo to jokavo rotenje kaj izdalo ali nič.

Koroške novice.

Osebna vest. Cesar je podelil kot priznanje za izborna službeno delovanje viteški križec Franc Josipovega reda vojaškemu župniku v Zagrebu, gosp. Matiji Rihtraru. Častitamo!

Promocija. G. Karol Kovač, vrl Slovenec iz Jezerskega, je bil dne 24. aprila t. l. na vseučilišču v Inomostu promoviran za doktorja modroslovja. Častitamo!

Sad naših šol. Prejeli smo sledeče pismo, ki ga je pisal slovenski fant, ki je hodil o s e m let v naše blažene koroške šole. Slovenski ne zna pisati, nemški pa — no, saj vidite kako, potem pač ni čudno, da se glasi pismo „mit Schluss und Jubel“ takole: „Am 7. in 4 Monat Fi ich geben inen pekant das chabe innern Prif pekomen hab es ist meiwilen wen ir mein zu trauen chabt von Mir es ist mein wilen wol wen ir den lon gebst bas mir fersprochen habts ich gebekant ir auf den 10. Ab Folen Kotmen das ich von den Teischen los wer ich da Fon Ich Grise inen Herlich Am 7. 4. M. Ich Schreibe inen mit Schluss und Jubel.“ — O Palla, lepše pohvale pač ni za tvojo moderno pedagogiko in metodiko, kakor je to „mit Schluss und Jubel“ pisano pismo! Vsa čast, takim šolnikom!

Dr. Grassel in lovska postava. Ni je bolj krivične postave, katera bi kmetu bolj škodovala, kakor je naša lovska postava. Ali kar je najbolj čudno, ta postava ima menda veljavo samo za kmeta, za tiste gospode pa, ki imajo dovolj denarja in časa, da se potikajo za divjačino po kmetiskih poljih in gozdih, za tiste pa baje ta postava nima nikake veljave. Eden takih magnatov je tudi Seifricov „oberlaufpurš“, dobrolski okrožni zdravnik mladi dr. Grassel. Dr. Grassel je sam priznal, da se je v e n e m dnevu v njegovem lovu ustrelilo 5 koz, v resnici pa se jih je o s e m. Orožništvo je vedelo zato, a vzlic temu ni bilo nikake ovadne in ničesar. To je vendar čudno, kaka lepa dvojna pravica vlada na Koroškem.

Št. Peter pri Št. Jakobu v Rožu. Večkrat sem že slišal pravljico, da so stari ljudje prerokovali o Antikristu, namreč da bo tisti tako zvit, da ljudje še vedeli ne bodo, kdaj bodo prišli pod njegovo zastavo. In to prorokovanje se je ravno tukaj pri nas že uresničilo. Pri nas je namreč neko človeče, katero gotovo ne ve, da je že pod zastavo Antikristovo, ali pa si misli, ker je že skoraj vsa božja pota obiskal in bil tudi že v Rimu, da je za Boga že dosti storil in da mora zdaj storiti tudi kaj za Antikrista. Vidi se to iz tega, ker ljudstvo vkup vabi in jim bere in razklada umazano cunjjo „giftno kroto“ „Štajerca“ in tako s tem pripravlja ljudi pod zastavo Antikrista.

Iz žitajske občine. Nam Žitajcem pač huda prede, ki imamo Zafirica za župana, prebivalci občine Rikarjaves pa so srečni, ker imajo za župana izvrstnega narodnega zavednega moža. A ni vse zlato kar se blišči; imajo namreč zato plav poštenega nemčurskega „Štajerčevega“ Zafiricovega občinskega tajnika. Ta mož sicer miren in pa tih, nima sedaj miru. Leta okolu, da se še hlače na njem tresejo, agitira zoper kmete, agitira zoper občino, agitira za Zajfrica in pa „Štajerca“. Možje rikarske občine, kje ste vi? Ali bodete še tako zanaprej pustili? Za Vaš denar plačate vi te agitacije, da se zoper vas dela! Kdaj vendar enkrat pridete k pameti? Ali bomo morali mi enkrat iz žitajske občine priti z veliko brezovo metlo, da bo pometla to debelo smetje, ki je nakopičeno pred kancelijo vaše občine? Rikarčani in posebno Šentvidčani, kako dolgo bode trajalo še, da bode vladal vašo občino „gospod“ Privasnig. Postavite se vendar enkrat na svoje lastne noge. Ali ni škoda denarja, ki ga plača občina občinskemu tajniku in pa sedaj našemu nasprotniku, ki mu še razven plače plača občina kakih 150 kron na leto za posebna njegova pota, in ki razširja med vami „Štajerčca“ tako zvano ptujsko „kroto“. Kako dolgo bodete vi potrpežljive ovčice trpeli sedanje razmere?

Žitajski kmet.

Selo pri Žitarivasi. Gospod urednik! Oprostite, da Vas nadlegujem, ali naznaniti Vam moram, kako je našim nemčurjem hudo pri srcu, da ne vedo, kaj bi počeli, ker se je začelo tako društveno gibanje pri nas. V nedeljo, dne 21. aprila, popoldne po blagoslovu je sedelo več poštenih slovenskih gostov v Plaševi gostilni, med njimi pa tudi naš gospod župnik. Kar naenkrat prihrumijo iz nasprotne gostilne štirje Miklavčevi hlapci, vsak s „Štajercem“ v roki, in začeli so ga glasno čitati. Da bi pa še bolj pokazali svojo našuntano omiko, so se začeli sprehajati po gostilni kakor bi bilo vse njih. Iskali so boja, pa so se zmotili. Končno ko smo se vračali domov, so iz nasprotne gostilne začeli tako kričati, da bi človek mislil, da so znoreli. Ali mi smo ostali mirni. Pokazala pa je ta pijana Seifrizova druhal, kdo hujska. Rečemo pa: Slovenci smo sicer pohlevni kakor ovce, ali kadar je preveč, je pa preveč. Star pregovor pravi: Kadar je mera polna, gre črez. In to se zna prigoditi tudi Seifrizovim pretepačem.

N a r o d n i f a n t.

Grabštanj. (Zborovanje.) Ob nenavadno obilni udeležbi vršil se je v nedeljo dne 21. m. m.

po dopoldanski službi božji volilni shod pri Lahu v Grabštanju. Bilo je navzočih nad 90 volicev. Zborovanje je otvoril domači g. župnik B a j e r ter potem dal besodo g. m s g r. V a l. P o d g o r c u iz Celovca, ki je govoril eno celo uro, toda tako resnično in poučljivo, da nismo vedeli, kdaj je čas minul. Ko se noben ni oglasil k besedi (nasprotnikov ni bilo), pozivljaj je župnik Bajer zborovalce, naj ne prebirajo samo nasprotnih liberalnih listov: „Bauernzeitung“ itd., ampak tudi naše kršč. časopise: „Mir“, „Landbote“, „Kärntner Tagblatt“ in naj primerjajo, se bodo lahko prepričali, kje je resnica ter je zaključil zborovanje. Nadejamo se, da bo obrodil shod obilo sadu. — Minulo nedeljo, dne 28. m. m. so imeli „tajnaceljni“ zborovanje na restavraciji pri Blatniku. Hoteli so najbrž dati „kontro“, a jim je spodletelo, kajti vdeležba je bila prav slaba. Govorila sta K i r š n e r in M e t n i t z. — Dan poprej, v soboto popoldne, videli smo g. D o b e r n i g a iz Celovca in W i e s e r j a iz Timenice furati v kočiji proti Št. Petru, kjer sta imela v gostilni pri Švorcu s tamošnjim županom in nekaterimi odborniki zaupno posvetovanje, ki je trajalo kake 3 ure. Najbrž sta Šentpeterčane prosila, naj bi se vendar usmili „asaruteja“ Kirschnerja ter ne nasprotovali njegovi kandidaturi. Omenimo naj, da Kirschner v našem kraju prav nič ni priljubljen, ter bi rajši imeli Seifrizo. Marsikateri „tajčgesinter“ se je že izrazil: volil bom črno ali rdeče, Kirschnerja pa ne. Menda se je posrečilo to „potantati“.

Spodnji Rož. (Odgovor „Štajercu“.) V 16. številki „Mira“ sem omenil, da bo Košičev Pepček kot „Štajerčev“ dopisnik gotovo v kratkem zblaznil. Danes pa že lahko poročam, da so „Štajerčevi“ dopisniki v resnici zblazneli. Kdor ne verjame, naj bere 17. števil. „Štajerca“. Tam bo našel dopis iz Kaple v Rožu, katerega je spisal neki Š. (morda Schütz kali?), ki paprecej diši po „Pepčku“. Kakor je razvidno iz dopisa, se dolži g. dekan, da je on pisal dopisa iz Spodnjega Roža in Kaple v zgoraj omenjeni številki „Mira“, kakor bi kdo drugi ne bil za to sposoben. Nemčurji pač sodijo vse ljudi po tistih Svetinčanih, ki so še vedno tako zabiti, da svojemu „Pepčku“ vse slepo verjamejo in se v vsaki reči nanj zanašajo, češ, bo že „všč“ naredu, da bo prov, on se bol zastop', a'r pa mi“. Seveda Košič že naredi, toda tako, kakor njemu nese, ali pa kakor mu gospodje v Celovcu ukažejo, in tako gre vse po volji nemških kapitalistov. Naši nemčurji jim gredo pa lepo na roke in tako pomagajo sami sebe odirati. Toda vsi kmetje pa nismo več tako neumni, znamo nekateri tudi sami misliti, in če treba, tudi kaj zapisati. Pa saj ni treba nobene učenosti, če se hoče zapisati resnica. Seveda tako pisati, kakor se piše v „Štajerca“, je treba že več „kunšti“, ker se mora resnica zaviti in sicer previdno, da ljudje ne zapazijo. Pa laž ima baje kratke noge, torej gotovo tudi nemčurji ne bodo prišli daleč ž njo. Tudi hvali „Štajerc“ našega „Pepčka“ na vse pretege, da je dober govornik in ima zmožnost za našega deželnega poslanca. Sakramihlnohamol g. Krasnik, pri prihodnjih deželnozborskih volitvah boste gotovo „izvoljeni“, kajti kar „Štajerc“ piše, to je kakor pribito, če kvarte ne falijo. Potem še naštevajo razne dobrote in podpore, ki jih ima baje občina od „Pepčka“. Mi vemo pa od drugih dobrot in podpor, katere je hotel imeti gosp. Krasnik od občine, namreč: „telegram“ na občinske stroške itd., kar se je že enkrat v „Miru“ pisalo in da je hotel posestnike občine Svetnavas, torej tiste, ki njemu najbolj pete ližejo, opraviti za vodno moč v Babniškem grabnu. Prašamo le, zakaj ne zida turbine za električno razsvetljavo, saj mu je vendar okrajno glavarstvo dovolilo. Morda pa „cesar brani“, kdo ve? Kar se pa tiče „krofov“, naj so dopisniki „Štajerca“ kar lepo tiho, saj je znano po celi dolini, da imajo oni največ opraviti ž njimi. Vzemimo n. pr. „Košičevega Pepčka“. Pa kaj se hoče, bil je pač še mlad in zelo navdušen za nemško stvar, zatorej je hotel imeti tudi ljubico „pristno germanko“, kakoršne si pa brez „krofa“ niti misliti ne moreš. Torej Heil „krofi“!

Borovlje. Podpisani naznanja, da nihče ne more pričati, da je izbruhnil ogenj iz p. d. Šparandovega dimnika, kar tudi ni mogoče, ker sem podpisani, dimnikar v Borovljah, komaj osem dni pred požarom vse dimnike omedel. Dopis v „Miru“ o nastalem ognju v Podljubelju je nastal vsled raznih govoric in napačnih podatkov.

Ignac Gutz.

V Borovljah imamo že dalj časa vsak opoldan veliko povodenj. Ljubeljski rov, kateri si najbrže misli, da ga pri novi elektrarni na Kobli preveč izrabljajo, čuti potrebo, da se vsak opol-

dan — tedaj dobi namreč za malo časa „lft“, oddahne in v to preplavi vse obrežje. Vsled tega pa je več hiš, ki stoje blizu rova, in sicer nižje, v nevarnosti, da jih malce „pofajhta“, kar bi bilo zelo neprijetno za tiste, ki tam stanujejo. Za od pomoč se prosim.

Slovenji Plajberg. Izjava, s katero naznanjam, da nisem z dopisi v „Miru“ tičočih se Krasnika in prodaje njegove „fabrike“ ter „higolaža“ niti v najmanjši zvezi, kar mi mora tudi uredništvo potrditi. — (Potrujemo! Uredništvo „Mira“.) — Ker je g. Krasnik blagovolil v toliko ponižati svojo čast, da se je pričel javno bojevati s časniki in brez vzroka nedostojno napadati mene, navadno osebo, katera se v dostojanstvenem oziru ne more pri merjati ž njim, se torej tudi jaz drznem javno zagovarjati čast moje malenkosti. Psovke, katere g. Krasnik v „Štajercu“ z dne 28. aprila t. l. št. 17 navaja na mojo osebo, mu torej odločno vračam in to zato, ker me neopravičeno blati in ker se ne informira o dopisnikih „Mira“. On vlača na dan svoje postopanje proti meni na zadnjem bistriškem žegnanju ter me radi tega, ker se nisem hotel spustiti ž njim v pretep, naziva „sirotej“. Ker sem od njega vsled grdega napadanja primoran, izjavljam, da sem bil radi tega njegovega postopanja potom sodnije zadoščen. Nadalje pa mu svetujem, naj kar pred svojimi vrati najprej pomete in naj ne govori prezgodaj, da bode mene kot siromaka moral podpirati. Naj ne govori kaj tako predrznega. On naj ve, da moja domačija ne sloni na podlagi dolgov ter da še nobeden prejšnji Košič ni dal kakemu članu Močivnikove rodbine niti počenega groša miloščine, ker k sreči ni prišlo še do tega, česar se tudi zanaprej ni treba bati. Kar se pa tiče uradovanja pri občini, se mi pa ni treba bati, da bi prišel njega prositi pojasnil, kar se še tudi ni zgodilo, čeravno se mi je nagajalo na vse mogoče načine samo zato, da bi bil obupal ter pobegnul. Čisto gotovo pa je, ga je g. Krasnik imel gotov vzrok zato, da ni nadaljeval svoje stroke, ravno tako sem imel tudi jaz upravičen vzrok opustiti mizarstvo, na katero sem ponosen in vesel, da sem izurjen v njem. Na vse druge nedostojne in grde napade g. Krasnika pa ne bodem odgovarjal, zato ker se mi ne zdi vredno, kajti ljudje, ki me poznajo, njegovemu obrekovanju ne bodo sledili, ker sploh „Štajercu“ ne darujejo pogleda. Nisem dozdej še npravstveno pokvarjen, zato mi je tudi malo, če me kdo potom „Štajerca“ obrekuje; pač pa bi se me moglo smatrati kot takega takrat, če bi se tudi jaz začel sramovati svoje matere.

Fran Müller.

Iz Roža. Škandala, kateri se mi je prigodil na železniški postaji Bistrica v Roža, nisem hotel porabiti v javnosti. Sili pa me k temu, da ga objavim zadnje „Mirovo“ poročilo iz Št. Jakoba v Rožu. Zahteval sem meseca januarja na bistriški postaji vozni listek do Področčice. Ker ga nisem dobil, sem zahteval pritožno knjigo in sem dobil neki „Dienstbuch des Bahnwächterhauses“. Opozoril sem poslujočega uradnika — mislim da je bil „šef“, precej visok možicelj je in bolj suh, — da to vendar ni nobena pritožna knjiga, a odreže se mi, da druge pritožne knjige nima. Torej v ta zvezek, ali pa nikamor. Kaj torej hočem? Zapišem pritožbo v to knjigo, uradniku pa izjavim, da bodem celo stvar naznanil ravnateljstvu v Beljak v pisemni pritožbi. In to sem storil tudi takoj dan navrh. Opisal sem v tej posebni pritožbi celi slučaj, kakšno pritožno knjigo sem dobil in da sem bil zavoljo slovenskega listka na kolodvoru še insultiran. Po 14 dneh dobim od železniškega ravnateljstva v lepi slovensčini sledeč odgovor: „C. kr. postajni urad Bistrica v Rožu je na Vašo pritožbo izjavil, da ni tamkaj o prigodku, popisanem v omenjeni pritožbi, ničesar znano in je edino mogoče, da ste se glede železniške postaje zmotili. C. kr. ravnatelj . . .“ Kot dober človek, ki nočem nikomur škodovati, sem se moral iz srca smejati zvitosti g. uradnika ki je tisto „pritožno knjigo“, kamor sem se zapisal, kam drugam porabil, nisem hotel storiti drugih korakov. Po nekterih dneh sem ja itak bil spet namenjen v Bistrico. Radoveden sem bil, kako mi bode šlo kaj zdaj: Zahtevam listek do Področčice. Bil je neki drug gospod pri blagajni. Ta seveda ni vedel za Področčico, Seveda zahtevam pritožno knjigo in skrajno radoveden sem bil, kako bo kaj sedaj izgledala. Komaj pa vstopim v uradno sobo, mi pride nasproti moj dobri znanec od zadnjega nastopa in me vpraša, kam želim karto. Povem mu, da do Področčice in z največjo vljudnostjo mi jo poda. Gospod pa, ki je bil prej pri blagajni, godrnja: „Das ist aber schon das höchste, dass der Mensch, wenn er deutsch kann, eine slovenische Karte verlangt“.

Tudi te ljubeznivosti nisem upošteval. Mislil sem si: polagoma se bodejo vendar le spametovali, in postanemo si enkrat morebiti še prav dobri prijatelji. Da pa predrznost nemško-nacionalnih uradnikov ne pojema, kaže slučaj opisan v predzadnjem „Mir-u“. Če sedaj ravnateljstvo s takšnim uradnikom še nič ne ukrene, si bomo poiskali pravice po državnih poslancih. Slovensko ljudstvo ni igrača, s katerim se more pošaliti vsak privandranec. Par nemških ali nemčurjskih uradnikov in ravnateljstvo domačih nemčurjev nam ne bode narekovalo, kako bomo mi zahtevali vozne listke in se posluževali slovenščine, kjer in kolikor nam drago. Svaka sila do vremena!

Podgora v Rožu. — (Kako naši nemčurji lažejo), priča dopis iz Podgorja v takoimenovani „Lindwurmzeitung“ v Celovcu, ki pod napisom: „Abgeblitzt“ poroča, da je župnik J. Drunecky na ustanovnem shodu nemčurjskega čebelarskega društva predlagal, naj bi govoril bil slovensko, pa so ga drugi preglasovali. Resnica pa je, da g. župnika Druneckega na shod niso vabili, da ni bil na shodu in da tedaj tudi ni mogel zahtevati slovenskega govora.

Za „Narodno šolo“ v Št. Jakobu v Rožu so darovali:

Iz nabiralnika v „Nar. domu“ v Št. Jakobu K 21.—; Šnedic Janez, župnik v Vetrinju, K 50.—; Serajnik Peter, prov. v Št. Petru, K 20.—; Jernej Ramoveš, župnik v Poljanah, 10.—; Zbirka na ženitovanju g. Zviter v Zilski dolini, K 85.—; Posojilnica v Slov. Bistrici, K 20.—; I. Žerjav v Trstu, K 10.—; Trunk Martin v St. Petru K 2.—. Skupaj K 218.—. Zahvaljujem se za sprejete darove in prosim novih. V sredi tega meseca bomo začeli delati — zato nujno prosim: le še dajte, ker že zbrana svota še davno ne zadostuje!

Matej Ražun, župnik.

Št. Jakob v Rožu. „Freie Stimmen“ št. 34 sem dobil menda po istem neznanem dobrotniku, ki mi je že prej enkrat oskrbel par izrezkov iz nemčurjskih listov. Listu „Freie Stimmen“ kajpak ne maram odgovarjati; bralcem „Mira“ pa bi rad pokazal, koliko laži ima ta list nakopičenih v enem samem dopisu. Prva laž je, da bi bil jaz na prižnici zabavljal čez shod na „pošti“ — omenil sem le splošno, da ne kaže kristjanom udeležiti se shodov, na katerih se zabavlja čez vero in katoliško cerkev. Druga laž je, da bi bil jaz dne 14. minulega meseca na prižnici trdil, da se je na Kirchmajerjevem shodu govorilo o zakonski reformi in o prosti šoli. Tretja laž je, da sem ob koncu pridige rekel: „Le volite Kirchmajerja, potem bode te že videli, kaj se bode zgodilo“ — za pričo lahko pokličem vse, ki so bili pri pridigi. Četrta laž je, da sem rekel: „Kdor „Štajerca“ bere ali ga ima v hiši, ima smrtni greh“ — rekel sem le: „Kdor vedoma (da je namreč „Štajerc“ protiverski list) ta list naroča ali bere, ima greh. Petla laž je, da bi jaz rekel: „Takemu (ki je na „Štajerca“ naročen), pri spovedi ne bodem dal odveze“ — ker o spovedi in odvezi še besede nisem zinil. — Šesta laž je, da sem se imenoval naslednika Kristusovega — imenoval sem se le njegovega služabnika. Sedma laž je, da sem jaz dopisnik onih dopisov v „Miru“, na katere namigava šentjakobski dopisunček v „Freie Stimmen“. Pribijem, da sem mije od strani šentjakobskih učiteljev ravno isto očitano tudi že pri domači učiteljski konferenci! Osmala laž je, da sem k volitvam v Rožek vzel seboj pevce; kar je šentjakobskih pevcev na dan volitve bilo v Rožeku, so vsi bili tam kot volilci. Pozivljam dopisnika z osmimi debelimi lažmi, naj mi dalje pove in dokáže: Kdaj in kje sem blatil šolo? Kdaj in kje sem vpričo šolarjev govoril čez učitelje? Kdaj in kje sem skrunil cerkev in kdaj in kje sem zlorabil vero. Razume se, da z zlaganimi trditvami, kakoršne so zgornje, ne morem biti zadovoljen. Glede očitanja, da sem zanemarjal svojo dolžnost, ker nisem maševal za umorjeno cesarico, pa pomilujem grozno nevednost naprednjaškega dopisnika. So pač ljudje na svetu, ki morajo klepetati, čeravno ničesar ne vedo. Poglejte vendar postavo in prepričali se bode, da je v tem oziru čisto nekdo drug zanemarjal svojo dolžnost, ne pa jaz. Ako me še ne razumete, bode drugokrat govoril še bolj jasno. Vi me vprašate: „Gospod župnik, ali je res, da ko greste na spoved, nekaterim ljudem ne daste blagoslova in se od njih obračate?“ Ako ste mislili, da mi bode pri tem vašem vprašanju kar sapa zmanjkalo, ste se močno vrezali, in pazite, da vam moj odgovor ne obsedi kje na vašem ob-

rekljivem jeziku: Moj odgovor pa je ta-le: Da, res je, popolnoma res, da nekaterim ljudem ne dajem blagoslova, namreč vsem tistim, katerim je brezverstvo že tako močno zlezlo v hrbet in v kolena, da se celo pred Bogom ne morejo več prikloniti in nočejo poklekniti. Kdor pa v Jezusa ne veruje in pred njim noče poklekniti, tak ni vreden, da biga Jezus blagoslovil! — Tedaj, g. dopisnik, da drugokrat dobite blagoslov, ne držite se tako „steif“, kakor da bi imeli doktorsko diplomo celovške univerze. Da pokažete, da niste strahopetnež, ampak da se svoje laži upate tudi očitno zagovarjati in da vas ne bomo imeli za psička, ki izza varnega hišnega vogla laja na mimoidoče, pričakujem, da pridete na dan s svojim imenom!

Matej Ražun,
župnik.

Iz Št. Jakoba v Rožu se nam poroča: Naši nemčurji so si zopet eno izmislili zoper našega vrlega župana, g. Kobastarja. Nekaj kmetov je bilo kaznovanih zaradi tega, ker so pripuščali nelicencirane bike. G. župan je moral storiti, kar se je ukazalo od zgoraj, a ovadba je izšla od „gana“ kmetijske družbe, pri katerem nima gosp. župan odločilne besede, temveč ustanovitelja „gana“ — Boštijan in očka Krebitz, o katerem se je pisalo svoj čas, da naj bi se bolj brigal za peteline, kakor pa za bike, ko vendar nima krave, temveč le eno kuro. Naši nemčurji so seveda celo stvar obrnili, češ, župan je vsemu kriv. Tu se ravno vidi, koliko poštenosti je pri teh ljudeh. Bilo bi res prav primerno, da bi se zanje ustanovil prav poseben „gan“, kateri bi imel edin pravico te ljudi „licencirati“ za — lažnike.

Prevalje. Kakor se vidi, nam šele volitve prav posebno razširijo obzorje. Posebno našega „slovenskega“ (?) župana smo sedaj spoznali v pravi luči. Mož pripada k oni vrsti ljudi, ki so pol krščanski, pol liberalni, ki so zjutraj še v cerkvi, popoldne pa poslušajo in pridigajo brezverne nauke. Ta gospod, ki je bil izvoljen z glasovi slovenskih kmetov, deluje sedaj z vsemi močmi za nasprotnike kmetov. Gospod Pristov straši naše ljudi z vsemi mogočimi in nemogočimi rečmi. Zaupnikom je grozil, da jih bode naznanil pri okrajnem glavarstvu, obrekuje našega vrlega slovenskega kandidata in ob vsaki priliki nagovarja ljudi za Seifrica. Njegova „oblast“ sega celo tako daleč, da je tožil našega g. kaplana pri knezoškofijskem ordinarijatu in zahteval, da naj ga takoj premestijo. Gosp. Pristov, Vaš greben je zrastle že malo previsoko, da se Vam zna zgoditi, kakor pravi pregovor: Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade. To se Vam zna zgoditi pri prihodnjih občinskih volitvah, ker Vaša slava gineva čimdalje bolj. — Čudno je tudi, da mu pri tem najbolj pomaga „narodni“ gostilničar p. d. Štekl. Ta na vse pretege hvali svojo ptujsko „giftno krot“, katero ima naročeno že menda koj od njenega začetka, katero pa je dosedaj pred javnostjo skrbno skrival. Le pazi naj, da mu v grlu ne obtiči, kakor se je to prigodilo tistemu guštanjskemu delavcu, ki si je na to vrat prerezal. Omenjena moža hočeta na vsak način pridobiti na svojo stran celo prav zavedne može. Da se pri tem ne obnašata povsem lepo, Vam lahko dokažemo. Za danes naj zadostuje, morda ob priložnosti še kaj več spregovorimo.

Guštanj. (Še enkrat vinski davek.) V zadnji številki ste poročali o govorici, da se hoče tukajšnjim delavcem znižati davek na vino. Pripomnili ste, da taka izjema ni mogoča ter da se ljudstvo samo farba. Vendar pa je stvar o znižanju vinskega davka resnična. Iz popolnoma zanesljivega vira sem izvedel sledeče: Delavci so se branili plačati nad vse krivični neznanski davek. Prišel je radi tega iz Celovca neki gospod, je celo zadevo preiskal in obljubil delavcem, da se jim zniža vinski davek. Res so dobili kmalu na to ukazano svoto po 2 ali 3 K na leto in obenem pošne položnice. Kako je to prišlo, ne vemo. Privoščimo delavcem iz srca to olajšavo, a isto terjamo tudi za delavce drugod in posebno tudi za kmete, ki hočejo naložiti svojim poslom davek. Radovedni smo, ali bode nemško-nacionalna gospoda s takimi olajšavami tako radodarna tudi po volitvah?

C. kr. okrajnemu glavarstvu v Beljaku! Prišel nam je v roke poziv vrbskih nemških nacionalcev s 25 podpisi, med katerimi so tudi nadpoštar Anton Katschnig, nadučitelj Josip Janz, župan Ernst Ulbing in učitelj Johann Treiber. Poziv je namenjen volilcem občine Vrba ter se glasi v izvlečku: Geehrter Herr! Wie bekannt, findet die Reichsratswahl der Gemeinde Velden am 14. Mai 1907, um 11 Uhr vormittags im Saale des

Gasthauses Ulbing in Velden statt . . . Unser Agitationslokal ist Ulbing's Gastzimmer, in dem auch die Stimmzettel ausgefertigt werden.“ C. kr. okrajnemu glavarstvu v Beljaku bo morebiti znano, da volilna postava izrecno prepoveduje agitacijo v poslopu, kjer se vrši volitev. Vprašamo torej slavno c. kr. okrajno glavarstvo, kako se poziv, na katerem je podpisan celo župan vrbske občine, strinja z določbami volilne postave in ali je slavno c. kr. okrajno glavarstvo voljno, takoj potrebno ukreniti, da se tudi v velenški Vrbi zadosti postavi? En izvod „poziva“ je slavnemu c. kr. okrajnemu glavarstvu na razpolago v našem uredništvu.

Jubilejni romarski vlak iz labudske doline v Marijino Celje. Kakor je znano, se je moral ta imeniten romarski vlak zavoljo slabega vremena preložiti na 26. majnika. Nazaj se vrne dne 29. majnika ob 8. uri zjutraj. Letos se v Marijinem Celju prav slovesno obhaja 750-letni jubilej obstanka te najbolj sloveče romarske poti na celem Avstrijskem. Pride veliko škofov in procesij. Prav je, da se tudi Koroška dostojno udeleži, kajti Št. Lambrecht, kamor Marijino Celje spada, je bil ustanovljen od koroškega vojvode, in Št. Lambrecht in kraj, kje stoji svetišče, je ob začetku romanja spadal pod Koroško. Korošci so tedaj prvi romali v Marijino Celje, in češki knez Vladislav Hynek iz Moravskega, je iz hvaležnosti sezidal prvo dostojno cerkev leta 1284. Slovenskih romarjev se je dosedaj oglasilo: iz Pliberka 15, iz Rude in Grebinskega Kloštra po 4, 2 iz Dravograda in 1 iz Črneč. To število bo lahko trikrat večje, ako se bo častita duhovščina in ljudstvo za stvar zanimalo. Vožnja stane le 15 K tja in nazaj, in se zamudita le 2 dneva. Prav bi bilo, da je večje število Slovencev, ker se bo potem mogla preskrbeti slovenska pridiga. Takšna priložnost se ne bo nikoli več nudila, ker ta romarski jubilej in vlak se pripravlja iz oblube in hvaležnosti do Device Marije za zdravje, in stane veliko truda in stroškov. Naznanila do 12. majnika pri dotičnih č. župnijskih-uradih, ali pa direktno pri župnijskem uradu Št. Urh, pošta Št. Andraž v labudski dolini. Torej na svidenje dne 26. majnika!

Dopisi.

Izpod Karavank. Hitrim korakom hiti čas, kmalu pride dan 14. maja, dan odločen za kmeta kakor delavca. Kakor si bomo takrat postlali, tako bomo ležali. Razni agitatorji letajo zdaj za nami, ter obetajo, ako volimo kandidata, katerega priporočajo, kako bode delal za nas in zakaj vse se bode potegoval. Toda volilec, nikar ne bodi lahkoveren in spoznaj enkrat, da volitve niso igrača, zakaj tu se odloči tvoja usoda. Treba se je pripraviti kakor na velikonočno spoved. Najprej pomisli, kakšne poslance smo do zdaj imeli, in kaj so storili zate? Odgovor je lahek! Na Koroškem smo imeli izključno može nemško-nacionalnega mišljenja, kateri se nam zdaj zopet ponujajo kot najboljši kmetski prijatelji. Zakaj pa dozdej niso delali takih postav, katere bi bile kmetu in delavcu v korist? Torej proč z njimi! Veliko bolj kakor čez visoke davke slišiš naše kmete se pritoževati čez šolsko postavo. Poslov, kmetskih delavcev zmiraj bolj primanjkuje, otroke pa pošiljaj do 14. leta v šolo. Koliko bi zadnje dve leti lahko pri delu pomagali. Koliko pa se naučijo skozi vseh osem let? Za življenje koristnega prav malo, ubija se jim v glavo reči, katerih nikdar v življenju potrebovali ne bodo. Kako lahko bi odpadli zadnje dve leti in se nadomestili z nedeljsko nadaljevalno šolo. In ako bi se poučevalo v jeziku, katerega otroci razumejo, smelo trdim, se bodo v šestih letih več naučili kakor zdaj v osmih. Da priznavajo vsi kmetje, tudi tisti, kateri so dozdej vselej volili nemško-nacionalnega poslanca, da je na deželi dosti šestletna šola, kaže dejstvo, kako ravno ti letajo in si prizadevajo 12 letne otroke vsaj v poletja oprostiti. Mož pa, katerega priporoča slovenska krščanska stranka, se je že neštevilno krat potegoval za šestletno šolo, toda brez uspeha. Ako pa pride na Dunaj, bo v družbi drugih kmetskih poslancev gotovo kaj dosegel. Liberalni poslanci pa hočejo še celo krščanski nauk in verske vaje iz šole odpraviti. Pomislite vendar, kaj bo potem iz takih otrok. Ali niste dosti prepričani, kak križ je s posli, kateri se ne boje Boga. Le dobro versko vzgojen posel je zvest, delaven in zanesljiv. Vpeljati pa hočejo ti laži-prijatelji kmetskega ljudstva tudi razporoko ali zakon na kvatre. Ako imate še iskrico krščanskega prepričanja, ne bode tem dali svojih glasov. Kake presodke imajo v tem tudi tisti zapeljani kmetje, ki so šli dozdej čez drn in strn za liberalci, kaže sledeči slučaj:

Lansko leto je pobiral neki mož podpise zoper novo zakonsko reformo v naši občini. In ta si je mislil, kateri je tako zagrižen liberallec, da vselej glasuje za liberalnega poslanca, se tako ne bo podpisal, ter svojega soseda niti vprašal ni za podpis. Slučajno pa prideta v pogovoru tudi nato. In liberalni kmet je sam rekel, zakaj tudi k njemu ni prišel, „ker kaj tačega vendar ne smemo dopustiti“. Ali to ni strašanska neumnost, „tačega“ voliti, kateri na to dela, kar tebi ni pogodu. Zdaj volite prave može, pa ne bo treba potem proteste podpisovati. Na programu naše stranke je tudi znižanje vojaških let. Kako težko pogreša marsikateri oče svojega sina, ki gre k vojakom na tri leta! Ali bi ne bilo dosti dve leti, za kar se bode naš kandidat, ako bo izvoljen, potegoval? To so samo nekatere stvari, vseh naštetih bi bilo preobširno. Vse to naj dobro premisli vsak volilec, posebno vsak kmet. Vso bojazljivost pred našimi „škrijci“ podajmo na stran. Ne bojmo se nobene zamere, zakaj tu gre za naš obstanek. Volitev je tudi tajna, in nihče nima pravice gledati tvoje glasovnice. Ako hočemo sami sebi dobro, zdaj je čas zato. Kaj pomaga čez slabe postave jadikovati. Ako bomo dobre poslance volili, bomo tudi dobre postave imeli. Torej na dan 14. maja vsi na volišče za slovenskega krščanskega kandidata Franca Grafenauerja!

Razne stvari.

Nevaren vlomilec. Pred celjskim porotnim sodiščem je stal 47letni Jos. Oset iz Št. Jurja ob južni železnici. Oset je kradel po Tirolskem, Solnograškem, Štajerskem, Koroškem in Primorskem, ne da bi ga bili kdaj zasačili, dokler ga niso prijeli 7. septembra lanskega leta, ko je izvršil roparski napad na 83letnega dekana v Wildonu na Štajerskem. Oset je pričel svoje rokodjelstvo s 16. letom in je presedel v ječi 21 let in 2 leti in pol v preiskovalnem zaporu. Od aprila 1905 do septembra 1906 je izvršil 12 vlovov v gradovih, župniščih in cerkvah. Pri tem je ravnal po posebni metodi. Dan pred tatvino si je situacijo natanko ogledal; ko je šlo zvečer vse spat, zapomnil si je po razsvitljenih oknih stanovanja, v katerih so prebivali ljudje, sezul čevlje, stopil po lestvi do okna, — navadno vežna — izrezal kos šipe in skozi odprtino segel z roko po zapahu in odprl okno. Ko je bil v poslopju, je najprej odprl vežna vrata, v katerih je bil navadno ključ. To je storil, da je zbežal, če so ga začutili. 17. decembra 1904 je prišel Oset iz prisilne delavnice v Messendorfu pri Gradcu. S 56 kronami se je potikal po alpskih deželah, dokler ni 23. aprila 1905 prišel v Trst. Tu je našel v parku pred južnim kolodvorom pijanca, kateremu je vzel 160 K in odšel takoj iz Trsta. Sredi junija 1905 je prišel v Wolfsberg na Koroškem. Tu je vlomil z nekim baje neznanim mizarjskim pomočnikom v grad Kirchbichl, kjer je preiskal več sob in odnesel vrednostnih reči za 600 kron. 28. julija leta 1905 je pa vlomil v grad Fischhorn na Solnograškem, kjer je po svoji metodi nakradel po sobah vrednosti za 3.380 K. Od tod se je peljal v Budimpešto, kjer je ves plen prodal nekemu židu za 2000 K. Zdaj je imel Oset dosti denarja za nekaj časa. V noči od 2. na 3. marca 1906 je pa v Gorici vlomil v vilo Liebenwald grofa Kristalnika in odnesel za 350 K vrednosti. 6. aprila 1906 je vlomil v grad Stadelhof pri Št. Vidu na Koroškem in vzel seboj za 1500 K vrednosti. V Farški vesi pri Prevaljah je vlomil v noči od 7. na 8. aprila v župnišče, a ni dobil nobenega denarja, zato je vzel več obleke župnikove. 14. aprila je vlomil v župnišče v Žičah na Štajerskem. Ko je stikal v župnikovi spalnici, zbudil je župnika, zato je hitro odnesel pete s 158 K v torbici. Torbico so našli na to blizu cerkve, zraven nje pa zalepko, adresirano na Oseta v Štoreh na Štajerskem in zastavni list zagrebške zastavljalnice. Ta zalepka in zastavni list sta pripeljala oblastva na sled vlomilca. Ker je Oset vzel v Žičah tudi dve rentni obligaciji, na katerih je bila pripomba: „Ubožna ustanova knezoškofa Napatnika“, jih Oset ni mogel porabiti, zato jih je vrnil župniku z dostavkom: „Uboštvo rešpektiram“. Ko se je nekaj časa klatil Oset po Hrvaškem, je 29. julija v Wörglu na Tirolskem vlomil v kalvarijsko cerkev in odnesel iz dveh nabiralnikov 26 K. 7. avgusta je v Salmovem Gradu Novo Celje pri Celju ukradel vrednosti za 1100 K. Večino teh stvari je zastavil v Zagrebu. 30. avgusta je vlomil v župnišče v Vojniku, a vzel le par čevljev seboj. Pred vlovom se je preoblekel v farovski šupi, pri čemer mu je padla iz obleke njegova delavska knjižica, n nekaj reči, ki jih je ukradel v Novem Celju.

Na ta način so dognali, da je izvršil tam vlom Oset. 1. septembra je vlomil v Št. Pavlu pri Preboldu. Odnesel je nekaj okoli 300 K. Ker je neprestano hodil po župnikovi spalnici, se je župnik zbudil in prepodil tatu. 7. septembra je prišel v stanovanje dekana v Wildonu. Ker je delal preveč šuma in stikal za denarjem, katerega je veliko pričakoval, zbudil se je dekan in skočil po konci ter prižgal električno luč. Nastal je kratek boj med njim in tatom, vendar je dekan mogel pritisniti na električni zvonec in poklicati ljudi. Ko je Oset čul glas zvonca je zbežal, a že čez pol ure so ga vjeli v Gradcu. Oset je bil obsojen na 9 let ječe zaradi tatvine in zaradi tatvine iz navade, oproščen pa roparskega napada dekana v Wildonu.

Pomladanske orožne vaje. Za navadne in nadomestne rezervnike je izdalo vojno ministrstvo sledeči red pomladanskih orožnih vaj in sicer za tretji vojni zbor, h kateremu pripadajo slovenske dežele: a) infanterija in lovci: za rezervnike od 15. do 27. aprila, za nadomestne rezervnike od 29. aprila do 11. maja in od 13. do 25. maja; b) za vojno topničarstvo z 20dnevnimi vajami: pri kornem artilerijskem polku št. 3 in pri divizijskih artilerijskih polkih št. 7 in 9 od 15. aprila, 6. maja, 27. maja, 17. junija in 5. julija naprej; s 13dnevnimi vajami; pri vseh polkih od 22. aprila, 6. maja, 20. maja, 3. junija, 17. junija in 1. julija naprej, pri 7. in 9. divizijskem artilerijskem polku tudi še od 15. julija naprej; c) pri trdnjavskem topničarstvu: pri 4. polku s 13dnevnimi vajami za rezervnike in nadomestne rezervnike od 3. aprila, 29. aprila, 21. maja, 3. junija, 17. junija, 1. julija in 15. julija naprej; z 28dnevnimi vajami za nadomestne rezervnike od 22. aprila, 2. maja, 17. junija in 15. julija naprej; d) za pionirje 15. bataljona, rezervnike in nadomestne rezervnike od 1. do 13. maja; e) za tren pri 3. diviziji od 3. do 15. ter od 16. do 28. aprila; f) za sanitetno moštvo: pri oddelku 7. za nadomestne rezervnike od 8. do 20. aprila; pri 8. oddelku za nadomestne rezervnike od 17. do 29. aprila in od 3. do 15. maja; pri 9. oddelku za nadomestne rezervnike od 8. do 20. aprila, za one pa, ki prihajajo od infanterije, od 22. aprila do 4. maja, 6. do 18. maja 21. maja, do 2. junija.

S sabljo nad vlak. Na kolodvoru v Kölenföldu (Ogrsko) je te dni neki brambovski stotnik letal z golo sabljo po prógi ter hotel ustaviti vsak vlak. Železniško osebje je takoj uvidelo, da ima opraviti z umobolnim ter so brž poklicali reševalno društvo, ki je z veliko težavo razorožilo zbesnelega častnika ter ga odpeljalo v blaz-

nico. Nesrečnež je stotnik Ziga Kiraly iz Munakača.

Tiček je ušel! Kakor se iz Celja poroča, je te dni izginil tamošnji trgovec in steklar H. P r e t t n e r. Vzela ga je noč. Pravijo, da jo je pobrisal v Ameriko. Marsikaj se govori po mestu o tem „glažarju“. Mož je imel v slednjem času mnogo dela pri „Deutsches Haus“ in pri „Eisenhofu“; tu je oskrbel vse steklarske potrebščine. To mu je nabavilo kredita, ki si ga je tudi pošteno „prišpognil“. In s tisočaki jo je menda odkuril. Kako in kaj, kazala bode prihodnost. Ta mož-renegat imel je znatno oporo pri celjskih nemških veljakih, kakor so: Rakusch, Stieger, Jabornegg, König, Wehrhann. — Bon appetito, signori!

Preproge iz papirja. Posestnik neke večje tovarne za preproge v Maffersdorfu je baje zadobil patent za izdelovanje preprog iz papirja. Novi material je možno prirejati v vseh barvah, zamore se prati in utegne delati veliko konkurenco linoleju.

Štrajk posebne vrste. V Parizu nameravajo stavkati dojlje, ki zahtevajo, da se zmanjša pristojbina dotičnih posredovalnih uradov, ki zahtevajo sedaj 40 odstotkov njihove plače.

Probujenje pomladi! Pomladni zrak prinaša vsem trpečim obnovljeno upanje zdravja. Med temi jih je mnogo, ki jih muči slaba prebava in njene neprijetne posledice. Vsem tem osebam svetujemo, da naj poskusijo uživati le take jedi, ki so pripravljene s „Ceres“-jedilno mastjo, kajti glavni vzrok slabe prebave je večkrat uživanje težko prebavnih maščob. „Ceres“-jedilna mast je, kakor je znanstveno dokazano, pač najlažje prebavna in je popolnoma prosta vseh tujih in škodljivih primesi. Njeno proizvajanje je že od začetka naprej pod najstrožjim oblastnim nadzorstvom, s čimer je zagotovljeno, da pride v vsakem oziru brez prigovora na trg.

Vsem, ki se čutijo
opešane in oslabele,

so nervozni in brez energije, daje

Sanatogen

nov življenski pogum in življensko moč. Več kot 5000 profesorjev ga sijajno priporoča. Dobiva se v lekarnah in drogerijah. Brošurice razpošilja zastoj in poštne prosto Bauer & Cie, Berolin SW 48, in glavno zastopstvo

G. Brady, Dunaj I.

Stanje
hranilnih vlog:
nad 23.000.000 K.

Rezervni
zaklad:
nad 800.000 K.

Mestna hranilnica ljubljanska

v lastni hiši v Prešernovih ulicah št. 3,
poprej na Mestnem trgu zraven rotovža,

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 3. do 4. ure popoldne, jih obrestuje po 4%, ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunala vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mesta občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice. Posoja se na zemljišča po 4³/₄% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala. Dolžniku je na prosto voljo dano, svoj dolg tudi poprej poplačati.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

Kupujte PARAMENTE

le pri tvrdki

JOS. NEŠKUDLA

protokoliranem velezavodu za izdelovanje cerkvene oprave

 v OLOMUCU.

Dobavlja paramente 20% ceneje od vsake avstrijske tvrdke. Dobavitelj Njene c. in kr. Visokosti nadvojvodinje Izabele na Dunaju in 16 stolnih kapiteljskih cerkev v Avstriji in na Ogrskem.

Steckenpferd-Lilijsko mlečno milo

izdelek

Bergmanna in dr., Draždane in Dečin ob L.,

je in ostane, kakor kažejo vsak dan prihajajoča priznanja, najboljše učinkujoče lečilno milo za pegavost ter pridobitev in ohranitev nežne, mehke kože in rožičaste polti. — Dobiva se komad po 80 vinarjev v vseh lekarnah, drogerijah, parfumerijah, trgovinah z milom in brivnicah.

 Kolomaz je dobiti
Karbolinej Olje za stroje najceneje
Mast za usnje pri
Strešni klej
Strešni lak

Ferdinandu Schellander,

trgovcu z oljnatimi barvami, lakom in klejem v Celovcu, Šolske ulice št. 1.

Vsem, ki nimajo

ali imajo le malo slasti do jedi, trpe na slabi prebavi, zapeki, gorečici, napihnjenju, preveliki tvorbi kiselin, glavobolu in želodčnih bolečinah, dosežejo z uporabo pristnih

Brady-jevih želodčnih kapljic

izvrstne uspehe. — Dobivajo se v lekarnah. — C. BRADY, LEKARNAR, DUNAJ I., Fleischmarkt 1-385, razpošilja 6 steklenic za K 5.—, 3 dvojnate steklenice za K 4:50 poštne prosto.

Za vse izkaze sočutja vsled smrti rajnega

Matej-a Janežič

posebno pa vodstvu tovarne kakor tudi godbi, pevcem, požarni brambi in vsem, ki so se udeležili pogreba, se tem potom presrečno zahvaljujejo.

Žalujoči.

Jesenice-Bistrica v/R.

Lovske puške

vseh sestav, priznano delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško. Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Postavno zavarovano!

Vsako ponarejanje kaznivo!

Edino pristen je Thierry-jev balzam

z zeleno znamko „redovnica“. Cena 12 majhnih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika specialna steklenica s patent. zamaškom K 5.—.

Thierry-jevo centifolijsko mazilo proti vsem še tako starim ranam, vnetjem, ranitvam, abscesom in oteklinami vseh vrst. Cena: 2 lončka K 3:60 se pošlje le proti povzetju ali denar naprej.

Obe domači sredstvi sta povsod znani in slovita kot najboljši.

Naročila se naslavljajo na:

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogaški Slatini.

Brošura s tisoči originalnih pisem gratis in franko. V zalogi v skoro vseh večjih lekarnah in medicinskih drogerijah.

Naznanilo.

Zaradi prezidanja hiše, Živinski trg št. 9. sem preselil svojo podobarsko in pozlatarsko delavnico v PARADEISERGASSE št. 20. Zahvaljujoč se obenem za dosedanja naročila, prosim preč. duhovščino, me tudi v naprej pri mojem podjetju podpirati. Nove oltarje, prižnice in podobe, ter prenovljenje vsega cerkvenega dela hvaležno sprejemam, zagotavljaše fino delo, ter primerno nizke cene.

Se priporoča

JANEZ GOLEŠ,

podobar in pozlatar

v Celovcu, Paradeisergasse 20.

Nakup starih čipk.

Čipkarske stvari vsake vrste, posebno points, bruseljske, guipures, cerkvene in samostanske čipke, celo majhni, poškodovani koščki, nove čipke, potem

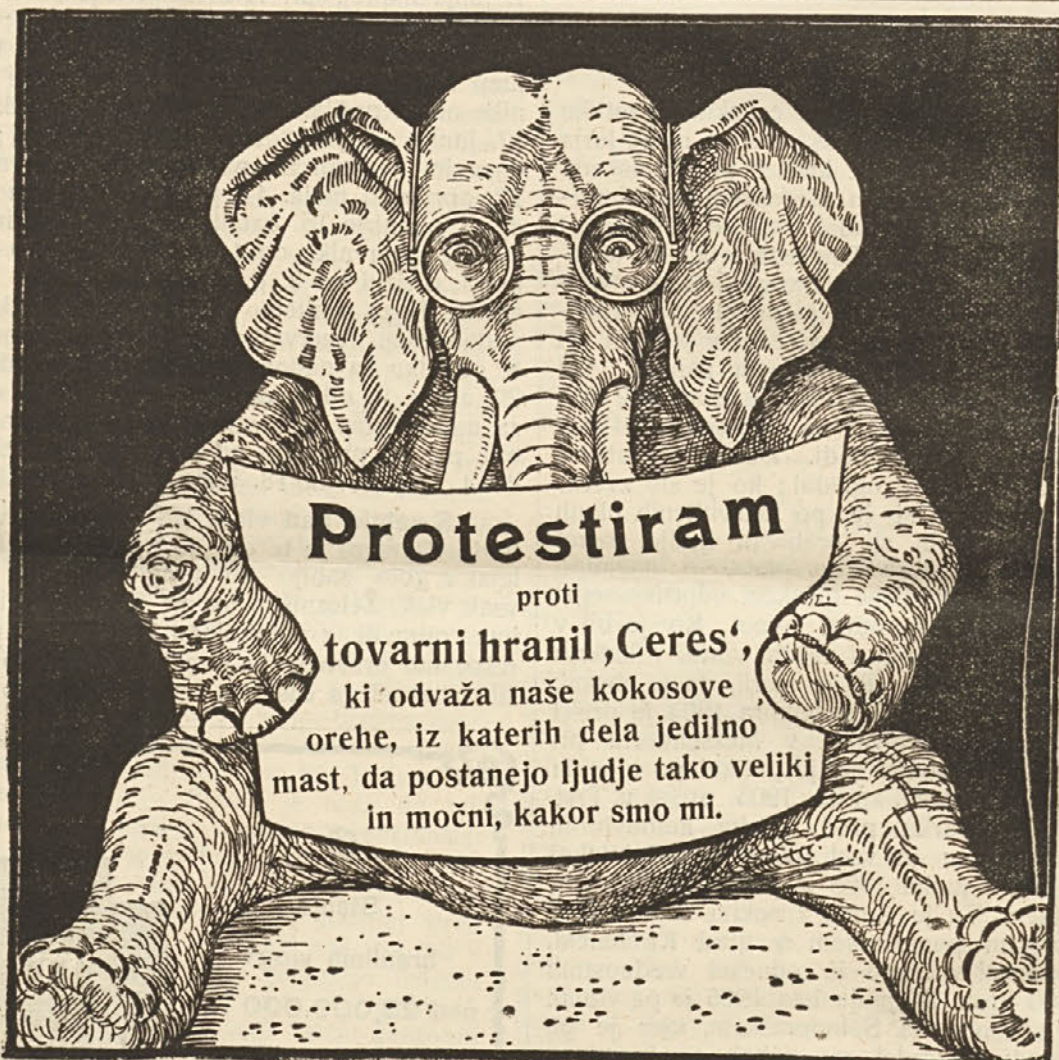
stara vezenja

vsake vrste v svili, tilu ali batistu, tudi raztrgana, staromodni prti, staro cerkveno blago, mašna oblačila, kakor star porcelan, miniaturne podobe, bronaste stvari in lepo antično pohištvo se kupuje in dobro plača.

Le v petek, dne 10. in v soboto, dne 11. maja vsak dan od 10.—1. in od 2.—5. ure.

W. Ioessel, Celovec,

hotel „Kaiser von Österreich“.

Tovarna hranil „Ceres“ razpisuje tekmovanje za kuhinjske recepte z nagradami v skupnem znesku

5000 kron.

Natančnejši pogoji se poizvedó brezplačno po vsakem boljšem trgovcu.

„CERES“-jedilna mast je edina rastlinska maščoba, ki se v tuzemstvu v lastni tovarni stiska iz kokosovih orehov.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2,000,000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

 Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavcije.

 Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. Podružnica v Spljetu

Denarne vloge sprejema po

4 1/2 %

in obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.